

ΝΤΟΜΝΑ Η ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΣΤΡΑ

Ἀθήνα—Ὀκτώβρης, 1924.

[Ἀγαπητέ μου Πάνο,

Ἀπὸ μιὰ σειρά μπαλλάντες ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, τὸ Ἄργος, διαλέγω καὶ σοῦ στέλλω τὴ «Ντόμνα τὴ μοιρολογίστρα» ἀφιερωμένη σὺν συντοπίτῃ μου ποιητῇ καὶ φίλῳ κ. Σπύρῳ Παναγιωτόπουλῳ. Ἡ ἱστορία μου τούτῃ ἀρχίζει ἀπὸ ἓνα παράξενο καφφε-νεῖο, παλιό, μὲ τζαμαρίες ὀλοτρόγυρα—σὰν τοὺς πύργους τῶν παρα-μυθιῶν ἢ σὰν τὸ Γυαλέιο Σπίτι τοῦ Ίψεν. Καὶ τελειώνει ὅπως θὰ ἴδεις.

Δικός σου

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ.]

Δὲ σβύστη ὁ νιότη-Βαγγέλης σὺν στρωμα μιὰ βραδιά.
Μιὰ μαχαιριά τοῦ δώσαν, τὸν βρῆκε στὴν κάρδιά...

Μεσάνυχτα· κ' ἡ λάμπα στὸν Καφφενὲ Γυαλί
πυρρὸ τὸ φῶς τῆς ρίχνει σ' ἀτμόσφαιρα θολή.

Κι ἀπ' τὴ γωνιά, ποὺ κρύβει τὰ μπρίκια τοῦ ταμπῆ,
τὸ πισωπόρτι ἀνοίγει κλεφτὰ ὁ φονιάς νὰ μπεῖ.

Δυὸ μασσημένα λόγια (ποῖος τᾶκουσε νὰ πεῖ ;)
Καὶ ἡ κάμα ξεπετιέται ἀστρίτης κι ἀστραπή.

Ξώπετσα πάει μιὰ πρώτη, δευτέρως ὁ φονιάς
«—ὦχ, μάνα !» καὶ στὴν τάβλα βροντοχτυπάει μὲ μιᾶς.

Ντάγκ, νιούγκ, τρομεῖ ἡ καμπάνα τ' Ἀη Πέτρου ἡ μεσιανή :
—Σκοτώνονται, τρεχᾶτε, βοηθᾶτε, χριστιανοί !

Τὸν βρῆκαν ξαμπλωμένο σὲ λίμνη κόκκινη
κ' εἶταν, πωπῶ ! ἡ θωριά του χλωμὴ καὶ σκότεινη.

Μοιρολογίστρα Ντόμνα, κακὸ ποὺ σ' ἔχει βρεῖ,
τέσσερης σοῦ τὴ φέρουν τὴν κλήρα σου νεκρή.

Τρίξει ή περπατησιά τους στὸν ἄμμο, στὴν αὐλή,
κλαίει μουλωχτὰ στὴν κόχη τῆς Ντόμνας τὸ σκυλί,

καὶ μόνο ἡ Ντόμνα στέκει μ' ἀδάκρυτη ματιὰ.
Ἀνοίγει τὸ σεντούκι μὲ τ' ἄσπρα τὰ σκουτιά,

τὸ Βάγγο σαβανώνει, δένει τὰ χέρια του,
μπροστὰ καὶ πίσω ἀνάβει τὰ νεκροκέρια του.

Ἀπ' τὸ περβόλι κόβει πικρὰ νεράνιζια διὰ
τὰ βαρακώνει ἡ Ντόμνα, τὰ βάζει στὸ νεκρό,

στερνὰ ἡ μοιρολογίστρα φορᾷ τὸ γεμεῖ
τὸ κατεβάζει μαῦρο στὴν ὄψη τῆ στεγνῇ,

καὶ κάθεται νὰ κλάψει μὰ τούτη τῇ φορᾷ
Ἔ, κόσμε, θὰ μουδιάσουν τοῦ Χάρου τὰ φτερά !

... Περνᾶνε οἱ ὥρες ... Ντόμνα, τί κάθεται κι ἀργεῖς
ἐσὺ ποὺ ξέρεις ὅλο τὸν πόνο, ὅλης τῆς γῆς ;

Ἐσὺ ποὺ τὸ καρᾶβι τοῦ θρήνου προβοδᾷς
ποὺ δένεις τὰ σινιάλα τὰ μαῦρα τῆς καρδιᾶς,

ποὺ τῷ ματιῷ μας ὅλες ἀνοίγεις τὶς πηγές
καὶ μὲ τὸ κλάμ' ἀγγίζεις, φλογίζεις τὶς πληγές,

Κυρὰ τῶν τάφων, Ντόμνα, τί κάθεται κι ἀργεῖς ;
Πῆρε τὸ γιό σου ὁ Χάρος, τὸν πάει τῆς μαύρης γῆς ! ..

... Στὸ φῶς τῆς ροδαυγούλας μετράει τὸ μπόϊ του
καὶ ἀκόμα δὲν τὸ βρῆκε τὸ μοιρολόϊ του.